

Atjeh: Vredesakkoord tot op de laatste komma uitvoeren!

TEKST HENK WESSELING

De situatie in Atjeh is de afgelopen maanden rustig en stabiel gebleven, blijkt uit de rapporten van het team. Toch vond er in juni een incident plaats in het dorpje Keude Runding, waarbij ex-soldaten betrokken waren. Na ruzies en vernielingen, die leidden tot aanhouding van vijf personen, volgde een grote demonstratie voor vrijlating van de gearresteerden. De onderhandelingen die tot vrijlating leidden, werden op de voet gevolgd door de buitenlandse waarnemers van de AMM.

ten en onafhankelijkheidsstrijders in de gaten moeten houden.

Een ander kritiek punt is de uitvoering van het vredesakkoord. In de nieuwe wet inzake het bestuur van Atjeh, die onlangs werd aangenomen door het Indonesische parlement, staat dat voor toekomstige wetten geen instemming hoeft te worden gevraagd van het provincieparlement van Atjeh. Volstaan kan worden met 'raadpleging'. Dat betekent minder autonomie dan de

DE SITUATIE IN ATJEH

De Indonesische provincie Atjeh heeft decennia lang gestreden voor onafhankelijkheid. De krachten van het verzet waren gebundeld in de onafhankelijkheidsbeweging Vrij Atjeh (GAM). Toen de tsunami in december 2004 de provincie grotendeels verwoestte, kwamen de partijen echter dichter tot elkaar, wat in augustus 2005 resulteerde in een vredesakkoord. De handhaving van het akkoord is de taak van de AMM (Atjeh Monitoring Mission), dat wordt uitgevoerd door een honderdtal waarnemers uit Europa en Azië. Sinds het akkoord is de situatie in Atjeh aanzienlijk verbeterd.

PBI

Het PBI-team in Atjeh richt zich op post-tsunami-steun aan lokale organisaties. De activiteiten omvatten naast beschermende begeleiding ook vredeseducatie. Opmerkelijk is dat twee leden van dit team de Indonesische nationaliteit hebben. Er zijn momenteel geen Nederlanders namens PBI actief in Atjeh.

PBI verzorgt een workshop in Indonesië.

PBHAM, een mensenrechtenorganisatie waarmee het PBI-team nauwe contacten onderhoudt, vreest dat zonder de aanwezigheid van deze buitenlandse waarnemers incidenten als in Keude Runding vaker zullen voorkomen en vindt het daarom wenselijk dat de mensen van AMM langer blijven dan oorspronkelijk de bedoeling was. Ze zouden vooral de voormalige solda-

bedoeling was, omdat in het vredesakkoord gesproken werd over 'instemming'. Verder is er enige argwaan ten opzichte van het Indonesische leger, dat begonnen is met de bouw van nieuwe bases op strategische plaatsen.

Vandaar dat op 15 augustus 2006, de dag waarop het eenjarig bestaan van het vredesakkoord werd gevierd, tien-

tallen vrachtwagens met jonge mannen uit Oost- en Noord-Atjeh, van oudsher de belangrijkste bolwerken van GAM, naar Banda Atjeh waren gekomen. Joelend reden ze door de stad, eisend dat het vredesakkoord tot op de laatste komma wordt uitgevoerd.

Gelukkig heeft de Indonesische president Yudhoyono in augustus aan AMM gevraagd om in elk geval in Atjeh te blijven tot de lokale verkiezingen in november. Of dat lang genoeg is? Bin Samman, een ex-commandant van GAM, vraagt het zich af. "Ik ben blij dat ik en mijn strijdmakkers eindelijk weer in vrede kunnen leven bij onze families, en naar de stad kunnen gaan zonder angst doodgeschoten te worden," zegt hij. "Maar we moeten op onze hoede blijven."

Bronnen: PBI Weekly Updates Indonesia Project, mei-augustus 2006, 'Indonesië wil langer waarnemers in Atjeh', ANP, 2 augustus 2006, 'Atjeh viert één jaar vrede, maar blijft op zijn hoede', Michel Maas (de Volkskrant), 16 augustus 2006.

Mauricio Avilez – Onschuldig gevangen, vrij maar doodsbang

RONDZENDBRIEF 8 VAN KATJA NOORDAM, PBI-VRIJWILLIGSTER IN COLOMBIA

COLOMBIA

Een van de begeleidingen die het meeste indruk op me gemaakt hebben sinds ik bij PBI werk is die van Mauricio Avilez, een innemende jonge vent uit de stad Baranquilla die onschuldig was vastgezet en eenmaal in vrijheid vreesde voor zijn leven.

Groeten en liefs Katja

Mijn Noorse PBI-collega Hans Kristian en ik hebben net ingecheckt voor onze vlucht naar Bogotá op het vliegveld van Barranquilla, een zonovergoten, rommelige en zwoele stad aan Colombia's Caribische noordkust. Eerder die dag hebben we afscheid genomen van Reinaldo, advocaat uit de hoofdstad. We boden hem hier bescherming terwijl hij aanklachten tegen de staat voorbereide vanwege verdwijningen en moord op boeren en indianen in de regio. Dan gaat onze Avantel – de radiotelefoon die, naar ze zeggen, bestand is tegen afluisteren. Het is half tien 's avonds. Onze teamgenoten in Bogotá. Of we alsjeblieft nog een nacht in Barranquilla willen blijven, want er is net een noodaanvraag binnengekomen van Justicia y Paz, een van de andere organisaties die PBI begeleidt.

Ook al hebben Avantels de naam veiliger te zijn, toch zijn we altijd heel voorzichtig met het geven van informatie: namen, plaatsen, data... Zeker nu, want het blijkt te gaan om een bijzonder delicaat geval. Voor wie we precies in Baranquilla moeten blijven wordt ons uit de cryptische informatie die we via de radiogolven uit Bogotá doorkrijgen niet duidelijk. Het enige wat zeker is, is dat de man in kwestie – een goeie bekende van Justicia y Paz – grote risico's loopt. De volgende ochtend vroeg moeten we paraat staan om hem te

gaan begeleiden. Dus annuleren we onze vlucht en gaan terug naar het centrum.

We vinden een eettentje dat nog open is vlakbij ons hotel. Net hebben we de eerste happen van onze hamburger genomen of de Avantel gaat opnieuw. Meteen een taxi bestellen. Ons team in de hoofdstad heeft intussen van Justicia y Paz doorgekregen dat we beter direct onze man in nood gaan begeleiden. Morgen is het misschien te laat. Als we weer een telefoontje later te horen krijgen waar we precies moeten zijn slikken we. Soledad, Baranquilla's meest onveilige buitenwijk.

Na tijdenlang rijden rondjes door de ongeplaveide en slechtverlichte straten van Soledad ('Eenzaamheid') te hebben gereden, komen we bij een wit ommuurd gebouw met een enorme houten poort. Ons adres blijkt een klooster te zijn. We kloppen aan en het krakende geluid van de grendel die van het slot wordt geschoven doorklieft het donker. Terwijl de poort achter ons in het slot valt worden we begroet door de heldere stem van een non, maar ze schiet weg voordat we haar te zien kunnen krijgen. We stappen een ruime binnenplaats op die alleen door de maan wordt verlicht. Eindelijk. Een veilige oase in een vijandige wereld.

Mauricio Avilez heet onze man. Hij is bang. Letterlijk: doodsbang. De opluchting is van zijn gezicht te lezen als we in onze PBI-jassen het klooster binnen komen lopen. Hij bedankt ons dat we zo snel konden en stelt ons voor aan zijn broer Moises, die naast hem zit op de rand van de fontein op de binnenplaats. Ze zijn jong allebei, niet ouder dan 25. Mauricio nodigt ons uit om bij hen aan te schuiven en vertelt

zijn verhaal. Nog niet zo lang klaar met zijn priesteropleiding en inmiddels bezig met een studie rechten, werd hij zonder waarschuwing noch aanhoudingsbevel tijdens een doktersbezoek opgepakt. Agenten die zich identificeerden als GAULA – de politie-eenheid belast met het oplossen van ontvoeringen – plukten Mauricio uit een volle wachtkamer en dwongen hem in een auto zonder nummerbord te stappen. Ze leverden hem af bij de gevangenis, waarin hij verdween zonder dat er een aanklacht tegen hem was geformuleerd. Dat is nu precies vier maanden en tien dagen geleden – hij heeft de dagen geteld.

Eerder vanavond werd Mauricio vrijgelaten, een dag vroeger dan hem was aangekondigd. Voor de dag erop had hij zijn vertrek tot in de puntjes geregeld: van degenen die hem zouden komen ophalen tot en met zijn onderduikadres. Want via paramilitaire medegevangenen had Mauricio te horen gekregen dat zijn dagen waren geteld. 'Ook al ben je onschuldig, voor ons ben je militair doelwit. Als je weer buiten staat ga je eraan.' En Colombia kennende wist Mauricio dat dat geen bluf was. Zijn vervroegde en onvoorbereide ontslag betekende een extra risico. Hij belde zijn broer om hem op te komen halen en samen linea recta naar het klooster te gaan: vier muren waarbinnen hij tenminste voor korte tijd onaanraakbaar zou zijn. En via de bevriende religieuze organisatie Justicia y Paz schakelde hij PBI in om hem te begeleiden. Morgen zou hij met de eerste ochtendvlucht naar Bogotá gaan. En dan, zo snel mogelijk weg uit Colombia.

Het geval van Mauricio Avilez staat niet op zichzelf. Aanhoudingen zonder aanklacht en onrechtmatige

PBI biedt bescherming in Colombia middels een speciale PBI-auto.

gevangenisstraffen voor mensenrechtenactivisten, vakbondsleiders, maar bijvoorbeeld ook medici die in conflictzones werken of docenten met linkse sympathieën, zijn in Colombia een bekende methode om ongewenste oppositie monddood te maken. En het is meer dan eens gebeurd dat degenen die wegens gebrek aan bewijs weer op vrije voeten kwamen te staan, onder druk van bedreigingen door paramilitairen naar andere delen van het land of naar het buitenland hebben moeten uitwijken. Sommigen zijn vermoord. Want wie eenmaal als vijand van het systeem is gebrandmerkt en getraceerd is door de paramilitaire netwerken – en de lijnen tussen ‘paras’ binnen en buiten de gevangenis zijn kort – is zijn leven niet meer zeker.

We richten zo goed en zo kwaad als het gaat ons sobere logeervertrek in. Maar de broers doen die nacht geen oog dicht. Ze blijven op de binnenplaats zitten met een thermoskan koffie en wisselen de verhalen uit van al die maanden dat ze elkaar niet in vrijheid hebben kunnen spreken. En met het vooruitzicht dat ze elkaar na deze nacht opnieuw heel lang, misschien wel jaren niet meer zullen zien. Ook wijzelf zijn te onrustig en te nieuwsgierig om te gaan slapen. We sluiten ons aan bij de broers en onder een dak van sterren luisteren we urenlang naar de ongelofelijke details van Mauricio's gevangenschap.

De aanklachten tegen hem werden pas bedacht toen hij al in de gevangenis zat. Mauricio was op dat moment naast zijn studie actief in de belangrijkste mensenrechtenorganisatie van Barranquilla. Hij vertegenwoordigde de regio in het landelijke bestuur van CCEEU, een landelijke overlegkoepel van mensenrechtenorganisaties

met veel contacten in Europa en de VS. Niet bepaald de eerste persoon dus die je met mensenrechtenschendingen in verband zou brengen. Want wie haalt het in zijn hoofd om deze priester-in-spé af te schilderen als een terrorist die bommen in een winkelcentrum heeft geplaatst en in koelen bloede onschuldige burgers in stukken heeft doen rijten? Want dat is de misdaad waarvan hij beschuldigd werd.

Dat wil zeggen: een van de misdaden. Nadat hij was opgepakt werd Mauricio dagenlang door militairen verhoord. Advocaten werden niet toegelaten – ‘en het is nog een geluk dat ze me niet gemarteld hebben,’ zegt hij nu. Hij kreeg te horen dat hij verdacht werd van rebellie, terrorisme en afpersing. Er werd een ‘getuige’ binnengebracht die beweerde hem te herkennen. Hij wees hem aan als een plaatselijke strijder van de FARC, een guerrillero die bekend stond als alias ‘Mauricio’. Zoals meestal in dit soort gevallen van valse aanklachten was zijn beschuldiger een voormalig militielid dat was ingehuurd om tegen betaling belastende beschuldigingen af te leggen. De getuigenis van de informant was het enige bewijs dat in de zaak tegen Mauricio werd aangevoerd. Via een eenvoudige wisseltruc veranderde alias ‘Mauricio’ in de dossiers in ‘Mauricio Avilez’ en werden hem nog eens drie extra aanklachten in de schoenen geschoven: samenzwering tot misdrijf, persoonlijk letsel en moord.

Mauricio had één geluk. Toen hij net gevangen was genomen liep hij toevallig een medegevangene tegen het lijf die hij bleek te kennen uit de buurt waar hij woont. Het was een veroordeelde drugsbaas, oppermachtig in de regio en in naam veroordeeld tot de cel maar in feite van alle gemak-

ken voorzien. Als wederdienst voor de genoten voorrechten leende hij nu en dan zijn auto aan de gevangenisdirecteur uit. Deze lokale drugsbaron ontfermde zich over Mauricio en garandeerde zijn veiligheid in de gevangenis. Maar voor één ding kon hij niet instaan: zijn leven na de gevangenis. ‘Als hij het zei, moest ik hem wel geloven,’ zegt Mauricio, ‘– en hij bevestigde het verschillende keren: ”Jongen, ze zullen je afmaken.”’ ‘Ze’: dat waren de paramilitairen die hem buiten zouden opwachten.

Een maand later zou Mauricio Avilez zijn ontslag uit de gevangenis en die nacht in het klooster beschrijven in zijn ‘Brief in vrijheid’ die door Justicia y Paz werd verspreid: ‘Midden in de nacht wekten ze me en zeiden dat ik vrij was om te gaan. Ik kon het niet geloven, ineens stond ze voor me: de vrijheid waarnaar ik zo verlangd had. Ik zou gedacht hebben dat ik op dat moment zoveel dingen zou doen maar toen het eenmaal zover was wist ik niet wát. Er rolden tranen over mijn wangen, en ook die tranen waren vrij. Ik was blij, hoewel het onderzoek naar die groteske valse beschuldiging nog open stond. Het beangstigde me om de wind te omhelzen, om de tijd terug te vinden die ik was verloren. Beetje bij beetje begon ik het bekende te herkennen, het al ontdekte te herontdekken, het al uitgevondene opnieuw uit te vinden.’*

Ondanks de cafeïne houden Hans Kristian en ik het uiteindelijk niet vol. Onze ogen beginnen dicht te vallen, dus we besluiten nog even op onze spartaanse bedden te gaan liggen om enigszins op adem te komen voor de volgende morgen. Mauricio blijft met zijn broer op de stille binnenplaats zitten. Als Hans Kristian en ik anderhalf uur later opstaan zijn ze er nog, met vermoeide ogen maar klaarwakker. Er is inmiddels een taxi komen voorrijden. Voordat we instappen zegt ze tegen Hans Kristian en mij: ‘God zegene jullie en het werk dat jullie doen. Dit land heeft het hard nodig.’

* *Comision Intereclesial Justicia y Paz, DeVer 108 – Carta en libertad de Mauricio Avilez*

PBI krijgt visum voor koningloos Nepal

TEKST BERTINE VAN HOVELL

NEPAL

De afgelopen maanden is er veel veranderd in Nepal. Na vele demonstraties en internationale kritiek heeft Koning Gyanendra van Nepal zijn absolute machtspositie opgegeven en het parlement herstelt. In reactie hebben de Maoïstische rebellen een staakt het vuren afgekondigd en zijn ze onderhandelingen begonnen met de Nepalese regering.

Begin vorig jaar had Koning Gyanendra het parlement ontslagen en de macht naar zich toe getrokken. Dit vanwege het aanhoudend conflict tussen de regering en de Maoïstische rebellen dat sinds 1996 in het land woedt. Het conflict heeft inmiddels zo'n 13,000 burgers het leven gekost.

Het land wordt op dit moment bestuurd door een overeenkomst tussen zeven politieke partijen waarvan de Maoïsten geen onderdeel van uitmaken. De Nepalese rebellen zeggen dat ze geen onderdeel van de regering willen worden als er geen structurele veranderingen worden

doorgevoerd, meldt BBC News. Zo willen ze dat er een interim regering komt in plaats van het huidige parlement en dat de constitutionele monarchie een republiek wordt.

Hoewel de nieuwe eisen van de rebellen de vorming van het nieuwe kabinet zullen vertragen, heeft Prachanda, de leider van de Maoïsten, toegezegd mee te zullen werken met verkiezingen volgend jaar.

De nieuwe ontwikkelingen hebben geleid tot dramatische veranderingen voor het PBI-team in Nepal en er liggen belangrijke kansen in het verschiet.

Alle internationale organisaties werkzaam in Nepal zijn verplicht om zich te registreren. In mei nam PBI-Nepal de eerste en belangrijkste stap door het tekenen van een Algemene Overeenkomst met de regering van Nepal. Dit succes is mede mogelijk gemaakt door de enorme inspanningen die het PBI-team in Kathmandu heeft ver-

richt, geholpen door rechtelijk advies van lokale advocaten. Dankzij de Algemene Overeenkomst heeft PBI-Nepal een visum voor lange tijd gekregen en is het team een stap dichterbij de onderhandelingen voor een Project Overeenkomst.

Het team heeft begin mei een trip gemaakt naar de meest westelijke regio van Nepal. Deze regio is een van de meest afgelegen en door het conflict geteisterde gebieden in Nepal. Aangezien PBI-Nepal een team van internationale vrijwilligers wil hebben in de meest westelijke regio, was de bedoeling van de trip om contacten te hernieuwen en om de situatie in te schatten voor mensenrechten- en vredesactivisten in de regio.

Komende maanden zullen er reizen gemaakt worden naar de oostelijke regio van Nepal en wordt er gekeken om een PBI aanwezigheid voor een lange tijd mogelijk te maken in het meest westelijk gebied van het land.

Marjolein van de Water in Mexico: “Het werk houdt hier nooit op”

TEKST INGE HORSTMEIER

MEXICO

“In januari 2006 stap ik in Nijmegen op de trein. Bestemming Meuchefitz, Duitsland. Ik ga daar heen voor de training van het Mexico-project van PBI, die een week zal duren. Na deze zeer intensieve week propvol informatie en pogingen om de aspiranten een idee te

geven van het dagelijkse leven in het PBI-team in Mexico, ga ik tevreden en vol spanning naar huis. Ik ben aangenomen en vertrek al over drie weken!

Ik stap op het vliegtuig op 14 februari en arriveer 16 uur later in mijn zo

geliefde México. Het land dat ik het komende jaar van een compleet andere kant zal leren kennen, daar ben ik me wel bewust van; dan al. Wat volgt is een maand van intensieve oriëntatie. Veel, heel veel informatie over de politieke en sociale situatie

van het land en met name de deelstaat Guerrero moet in mijn hoofd.

Ik kom er achter dat we werken vanuit vier thema's. Het eerste hangt samen met 'de rechten en behoeften van de boeren- en inheemse bevolking'. Het tweede thema is de steeds verder vorderende militarisering van het land. Militairen worden steeds meer geïntegreerd in de civiele politiekorpsen

integranten van de organisatie, de Indiase mensen in de kleine gemeenschappen bewust te maken van het feit dat ze rechten hebben en daarvoor kunnen strijden. Zelf is ze meerdere malen met de dood bedreigd als gevolg van haar werkzaamheden.

Het derde thema binnen mijn werk voor PBI Mexico is de straffeloosheid en de toegang tot gerechtigheid. In de

Het laatste thema heeft te maken met economische conflicten: met name landrechten; exploitatie van natuurlijke bronnen; en de vaak desastreuze gevolgen hiervan voor de mensen die ter plaatse proberen een leven te leiden. Lokale machthebbers eigen zich terreinen toe zonder de lokale boeren schadeloos te stellen of exploiteren natuurgebieden zonder zich druk te maken over de gevolgen voor het milieu (hier speelt het toerisme een belangrijke rol, men moest eens weten wat er gebeurt achter de schermen van het o zo populaire strand van Acapulco).

Wij begeleiden een organisatie die zich inzet voor het behoud van de bossen in de regio waar zij wonen en werken, en daarnaast proberen om de lokale bevolking bewust te maken van een ecologische werkwijze. Felipe Arreaga, één van de grondleggers van de organisatie heeft tien maanden in de gevangenis gezeten, onschuldig maar door lokale 'caciques' beschuldigd en door het corrupte rechtssysteem schuldig bevonden. Een geconstrueerd delict noemen wij dat, een tactiek die niet zelden wordt toegepast in het Mexicaanse rechtssysteem. Met behulp van onder andere Amnesty International kwam hij een jaar geleden vrij. Sindsdien begeleiden wij hem en zijn vrouw zodat ze hun werkzaamheden voort kunnen zetten en het risico vermindert dat de lokale machthebbers eigen rechter gaan spelen.

Inmiddels ben ik hier zes maanden. Op de helft dus. De verkiezingen zijn net achter de rug en het lijkt erop dat deze nog een heel lange nasleep gaan krijgen. Dat het werk hier nooit ophoudt is me inmiddels wel duidelijk geworden. Mijn werkzaamheden zullen echter wel een ander karakter gaan krijgen het tweede half jaar. Ik word langzaam maar zeker één van de 'veteranen'. Een jaar is heel kort wat dat betreft. Nu zal ik de 'nieuwen' alles uit moeten leggen en de verantwoordelijkheid meer en meer gaan dragen. Hoe dan ook, dit jaar is in alle opzichten een hele heftige ervaring en ik ben heel erg blij dat ik toen in januari de beslissing heb genomen om er voor te gaan."

en ook in afgelegen gebieden worden steeds meer militairen ingezet. Zogezegd om de drugshandel en guerrillabewegingen onder controle te houden maar in veel gevallen is er sprake van onderdrukking van de veelal arme lokale bevolking, misbruik van macht en straffeloosheid.

In één van deze gemilitariseerde gebieden begeleiden wij een Indiase vrouw van een lokale organisatie. Zij spreekt zowel Me'phaa (een inheemse taal) als Spaans en helpt mensen die geen Spaans spreken de weg naar rechtshulp te vinden. Voorbeelden van haar cliënten zijn 14 mannen die gedwongen gesteriliseerd werden (onder valse beloften van economische hulp in de toekomst) en vrouwen die werden verkracht door militairen. Ook probeert ze samen met andere

jaren zestig en zeventig was er sprake van honderden 'verdwijningen'. Mensen die spoorloos zijn verdwenen en nooit meer terug gevonden. Het was de tijd van de 'guerra sucia' waarin de toenmalige regering politieke rebellen uit de weg wilde hebben en iedereen die maar in de verste verte iets te maken kon hebben met socialistische rebellie, liep het gevaar te worden opgepakt of spoorloos te verdwijnen. Het is ook in deze periode dat militairen het vuur openden op een grote groep demonstrerende studenten en daarbij duizenden doden veroorzaakten. Wij begeleiden de organisatie AFADEM, die strijdt voor gerechtigheid voor hun destijds verloren familieleden. De werkelijkheid is dat in Mexico de machthebbers vaak volkomen straffeloos zijn en de weg naar gerechtigheid een zeer lange en gevaarlijke is.

Marjolein met Oblilia, de indiaanse vrouw die ze begeleiden, en haar familie.

Bart Monnens, bestuursadviseur: “PBI is de ogen van het Westen”

Naam: Bart Monnens
Functie binnen PBI: bestuursadviseur
Geboortjaar: 1967
Bij PBI werkzaam sinds: 2003

Ik heb jarenlang in het bestuur van PBI gezeten. Dat ik momenteel ‘slechts’ bestuursadviseur ben, komt omdat ik tegenwoordig werkzaam ben bij Oxfam Novib als senior campaigner. En als PBI een partnerorganisatie van Oxfam Novib begeleidt, leidt dat tot belangenverstrengeling, waarmee de neutraliteit van PBI in het geding komt. In die neutraliteit steekt de kracht. Overheden die geen inmenging van dit soort organisaties wensen, vallen ze daar altijd op aan. Amnesty International wordt bijvoorbeeld door socialistische overheden als kapitalistisch afgeschilderd, en door kapitalistische overheden als communistisch.

Ik ken geen organisaties die zo met hun voeten in de modder staan als PBI. Er is wederzijds veel te winnen met samenwerking met Amnesty. Zij vertelt het verhaal en dat lukt, PBI werkt aan de basis. We zijn klein, maar zo zijn alle organisaties begonnen.

Ik wil graag meewerken aan de groei van PBI. Van huis uit heb ik meegekregen dat vrijheid het hoogste goed is, en het is de plicht van eenieder die daartoe de mogelijkheden heeft om daaraan mee te werken. Het werk voor PBI is dan ook niet een kwestie van ‘goede dingen doen’. Het is juist vanzelfsprekend.

Ik geloof in een rechtenbenadering van armoede. Armoede is een onrecht dat actief in stand gehouden wordt. De economische kant van het verhaal

is belangrijk. Er bestaan wel dictaturen die economisch goed draaien, maar daar komt het geld altijd in handen van een kleine groep. Dat onze formule werkt heeft ook een sterk economisch component. Er zijn landen die het echt geen zier interesseert, maar de meeste zijn gewoon niet gebaat bij negatieve

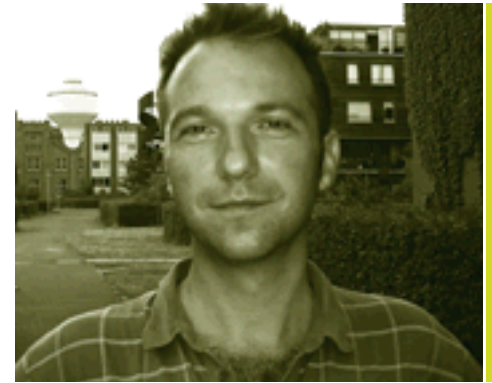

Foto: Rutger van Ree

publiciteit. Landen zijn afhankelijk door Westerse economische overmacht en daarom zijn Westerse ogen een bedreiging. Die Westerse ogen, dat is PBI.

Redactielid Henk Wesseling: “Alle agressie komt voort uit angst”

Naam: Henk Wesseling
Functie binnen PBI:
redactielid Nieuwsbrief
Geboortjaar: 1936
Bij PBI werkzaam: sinds 2000

Twee maal per jaar lever ik één of twee artikelen aan voor de PBI-nieuwsbrief. Ik schrijf over het Indonesië-project en dus volg ik de tweewekelijkse update en de rondzendbrieven uit Indonesië.

Ik heb PBI leren kennen toen ik werkte bij het Landelijk Dienstencentrum van de Gereformeerde Kerken. Omdat ik daar bekend stond als vredesactivist kwamen de PBI-nieuwsbrieven vanzelf in mijn postvak terecht. In 2000 kwam ik in de nieuwsbrief een oproep tegen waarin werd gevraagd om redactieleden, en zo kwam ik in de redactie terecht.

PBI onderscheidt zich van andere pacifistische organisaties door ideeën over geweldloosheid in de praktijk te brengen. Ook wordt er niet bevoogdend gesproken, in de zin van ‘wij komen dat wel even voor jullie regelen’. Het gaat om het scheppen van een veilig kader voor mensen die zelf heel goed weten wat er moet gebeuren.

Ik ben nu ongeveer dertig jaar actief in de vredesbeweging. Ik ben niet begonnen als pacifist, maar het wel geworden. Nogal radicaal zelfs. Mijn redenering is als volgt: Elke aanval, alle agressie komt voort uit angst. Die angst kan de vorm aannemen van woede, heerszucht, jaloezie, enzovoorts. Elke aanval zie ik als een vraag om hulp, misschien zonder dat de aanvaller het zelf beseft. Als die hulpvraag door de aangevallene niet wordt her-

kend, gaat deze meestal op zijn beurt - ook gevoed door angst - over tot een tegenaanval, oftewel verdediging. Dat is in wezen ook weer een vraag om hulp, die vaak ook niet als zodanig wordt herkend. Die wederzijdse ‘doofheid’ kan een keten van geweld oproepen die de angst alleen maar verergert.

Foto: Rutger van Ree

De tegenovergestelde emotie van angst is liefde. PBI probeert van daaruit te werken. En het is prachtig dat de PBI-vrijwilligers beschikbaar zijn voor mensen die zelf ook de weg van het geweld afwijzen.

KANTOOR

Het PBI-kantoor breidt uit, Janine Tijhoff is vanaf 1 september coördinator project-vrijwilligers en steunnetwerk. Jet van Haitsma neemt de algemene coördinatie van PBI Nederland op zich.

Er is Skype (internet bellen) op kantoor. Ons skype-adres is: Peace Brigades International Nederland.

REDACTIE

Cariene Joosten is onze nieuwe hoofd-redacteur.

Nieuwe redactieleden zijn Bertine Hovell, Inge Horstmeier en Rutger van Ree.

FONDSEN EN DONATEURS

In het septembernummer van Wordt Vervolgd wordt een PBI brief met acceptgiro ingevoegd.

Van 22-24 september is een fondsen-bijeenkomst van PBI Internationaal in London. Een of twee afgevaardigden van PBI Nederland zullen erbij zijn.

STEUNNETWERKGROEP

Leden van de Steunnetwerkgroep nemen deel aan politieke lobbyplatforms in Nederland. Colombia Platform: Esther Vink. Nepal Platform: Edzo Tonkes en Jet van Haitsma. Indonesië Platform: Janine Tijhoff en Jaime Rofina.

Verdere spreekbeurten staan op onze site aangekondigd: www.peacebrigades.nl

Het kantoor is op het vaste nummer bereikbaar van ma t/m do tussen 10.00 en 16.00 uur.

VRIJWILLIGERSNIEUWS

Uitgezonden

- Colombia: Katja Noordam (2e keer tot september 2006)
Moritz Tenthoff (november 2005 – mei 2007)
Natasja van Vlaenderen (maart 2006 – september 2007)
- Indonesië: Tessa de Ryck (februari 2006 – februari 2007)
Mascha Koekkoek (vertrokken mei 2006, eind augustus naar project)
- Mexico: Marjolein van de Water (februari 2006 – februari 2007)

Op training

- Indonesië: Training in oktober Jean Paul Duyx
Colombia: September training deelnemers Jan van Dam en Roos Stringer
Nepal: Training in september in India.
Aanmelden mogelijk via www.peacebrigades.org/nepal
Guatemala: Bij de training in oktober zal Jack van Luytelaar meedoen.

PROJECTVRIJWILLIGERS- WERKGROEP

De volgende informatiedag voor project-vrijwilligers is op zaterdag 14 oktober wederom in Amsterdam bij Amnesty. Het is naast een dag voor belangstellenden voor uitzending ook een gelegenheid voor meer informatie over PBI.

BESTUUR

Op 8 juli is een 'jaarlijkse' bestuursdag geweest, waarbij een aantal punten op de i is gezet ten aanzien van de bestuurlijke taken en verantwoordelijkheden. Ook financiële zaken en wensen zijn besproken, waarbij de wens voor meer investering in fondsenwerving concreet is gemaakt.

PBI NL AGENDA

- 22 augustus: Spreekbeurt bij de Jonge Democraten in Utrecht
- 1 september: Lobbytraining door BBO
- 9 september: Bestuursvergadering
- 21 september: Presentatie en stand bij Dag van de Vrede in Den Haag
- 23 september: Presentatie en stand bij de Rotterdamse Vredesmarkt
- 22-24 september: Fondsen bijeenkomst PBI Internationaal in London
- 14 oktober: Informatiedag voor internationale vrijwilligers in Amsterdam
- 28 oktober: Werkgroependag PBI NL
- 18 november: Kennismakingsdag internationale vrijwilligers
- 25 november: Bestuursvergadering
- 10 december: Internationale mensenrechtendag

making space for peace
abriendo espacios para la paz
making space for peace
abriendo espacios para la paz
making space for peace
abriendo espacios para la paz
making space for peace
abriendo espacios para la paz
making space for peace
abriendo espacios para la paz

CONTACTADRESSEN

Mexico en Guatemala

Pim van Sambeek, 025 - 2216467
e-mail: pvs@antenna.nl

Indonesië

Jaime Rofina, 030 - 2420321
e-mail: j.rofina@vet.uu.nl

Colombia

Esther Vink, 06 - 33984132
e-mail: essievink@antenna.nl

Nepal

Janine Tijhoff, 033 - 4790231
e-mail: janine.tijhoff@gmail.com

Steunnetwerk

Kantoor: 020 - 4200331, 06 - 16498221
e-mail: infopbi@antenna.nl

DONATEURS

Donateurs die hun contributie niet automatisch laten overmaken ontvangen bij deze nieuwsbrief de acceptgiro voor uw steun in het jaar 2006.

U kunt PBI ook machtigen voor een jaarlijkse automatische overschrijving. Wij danken u hartelijk voor uw bijdrage en hopen zo allen een steentje te kunnen bijdragen aan een rechtvaardigere wereld!

Ook extra giften, legaten of steun in de vorm van vrijwilligerswerkzaamheden zijn van harte welkom.

COLOFON

De PBI nieuwsbrief is een halfjaarlijkse uitgave van Peace Brigades Nederland voor donateurs, fondsen en andere belangstellenden.

PBI Nederland kantoor

Nieuwe Herengracht 29
1011 RL Amsterdam
020 - 4200331, 06 - 16498221
infopbi@antenna.nl
www.peacebrigades.nl

Hoofd- en eindredactie:

Cariene Joosten
Redactie: Evelyn Crinice,
Femke Stroomer, Henk Wesseling,
Inge Horstmeier, Bertine van Hövell
en Rutger van Ree.

Vormgeving: Suggestie & illusie
(www.illusie.nl)